

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5539

гр. София, 05.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 126 СЪСТАВ, в закрито заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БИЛЯНА МАГДЕЛИНОВА**

като разгледа докладваното от **БИЛЯНА МАГДЕЛИНОВА** Гражданско дело № 20231110152020 по описа за 2023 година

Производството е образувано е по искова молба от Е. В. Т. против „А1 България“ ЕАД с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответното дружество дължи на ищеца суми, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от договорно неизпълнение на задълженията на ответното дружество.

Съгласно чл.113 ГПК исковете на и срещу потребители се предявяват пред съда, **в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя**, а при липса на настоящ адрес – по постоянния, като според чл.119, ал. 3 ГПК за тази специална подсъдност съдът следи служебно.

От извършената служебна справка по реда на Наредба №14/2009 г. се установява, че от 18.06.2009 г. **настоящият адрес на ищеца** е в гр. Пловдив, включително и към датата на подаване на заявлението по чл. 140 ГПК – 23.02.2023 г.

Предвид обстоятелството, че се претендират вземания за претърпени неимуществени вреди във връзка с договорно неизпълнение, по който договор ищецът има качеството потребител по договори за предоставяне на далекосъобщителни услуги, съдът намира, че компетентен да се произнесе, предвид наличните данни за настоящ адрес на ищеца в гр. Пловдив е Районен съд – гр. Пловдив. В подкрепа на изложеното е и Определение № 408/24.06.2014 г. по ч. т. д № 1206/2014 г., ВКС, II ТО, според което понятието „потребител“ следва да се разглежда в широк смисъл и се отнася до физически лица – потребители на застрахователни услуги по Кодекса на застраховането, на електрическа енергия по Закона за енергетиката, на платежни услуги по Закона за платежните услуги и системи и др. Така изрично и определение № 179 от 14.03.2013 г. по ч. т. д. № 1360/2013 г. на ВКС, II т.о., определение № 95 от 05.02.2010 г. по ч. т. д. № 70/2010 г. на ВКС, II т. о. и др.

Следва да се посочи, че настоящият иск е форма на защита на потребителя срещу договорното неизпълнение на търговец. Относно обстоятелството, че в приложното поле на чл. 113 ГПК попадат и икове, депозирани **от потребител** е и съдебната практика, намерила

израз в Определение № 574/13.11.2012 г. по ч. гр. д. №427/2012 г. на ВКС, I ГО.

Потребителят не губи това качеството, когато претендира вреди от договорно неизпълнение. Физическото лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, както и физическото лице, което като страна по договор действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност не губят качеството си потребител, когато търсят защита на правата си на извъндоговорно основание, когато претендират недействителност или последиците от недействителността на потребителския договор, както и други свои права извън основанията по съответния специален закон, в който смисъл е и Определение № 160 от 30.03.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1101/2017 г., IV ГО. Следователно за приложимостта на чл. 113 ГПК не е релевантно правното основание на претенцията, а качеството на потребител на една от страните по производството. Единствено основаниято, от което произтичат отношенията между страните, е от значение за качеството потребител на едно физическо лице, респ. за приложението на чл. 113 ГПК, в който смисъл е и Определение № 18/16.01.2020 г. по ч. т. д. № 2502/2019 г. на ВКС, II ГО. Доколкото се претендира обезщетение във връзка с договорно неизпълнение, представляващо ограничаване на уговорените между страните телекомуникационни услуги ищецът притежава качеството на потребител по смисъла на разпоредбата на §13, т.1 ЗЗП.

След изменението на чл.113 ГПК (със ЗИДГПК, обн. ДВ, бр.65/2018 г., в сила от 07.08.2018 г.) **подсъдността по потребителски дела не е изборна, а императивно уредена (включително и по аргумент на чл.119, ал. 3 ГПК), поради което нито ищецът, нито ответникът разполагат с право на избор на местно компетентен съд по тези дела.** За тази подсъдност съдът следи служебно до приключване на първото заседание по делото - чл.119, ал. 3 ГПК. Законодателят е ограничил разпоредбата на чл. 113 ГПК до споровете, образувани по искове на и срещу потребители в смисъл на икономически по-слабата страна в правоотношението, т. е. потребители по смисъла на § 13, т. 1 ДР на ЗЗП, в който смисъл е и Определение № 69 от 28.01.2021 г. по ч. т. д. № 1049/2020 г. на ВКС, II ГО. Специалните правила за местната подсъдност на чл. 113 ГПК изключват общото правило на чл. 105 ГПК, поради което постоянният адрес или седалището на ответната страна са без значение за местната подсъдност на настоящото дело. Исковата молба, вкл. и заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ска подадени след влизането в сила на изменението на чл. 113 и чл. 119, ал. 3 ГПК.

Поради това делото следва да се прекрати и да се изпрати по подсъдност на районния съд по настоящия адрес на ищцовата страна – Районен съд – гр. Пловдив.

По изложените мотиви и на основание чл. 119, ал. 3 във вр. с чл. 113 ГПК, Софийски районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 52020/2023 г. по описа на Софийски

районен съд, 126 състав.

ИЗПРАЩА делото по подсъдност на Районен съд – гр. Пловдив.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва от ищеца с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____